

Arrest

nr. 138 647 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in de Volksrepubliek China, meer bepaald in het district Driru in de prefectuur Nagchu. U ging nooit naar school. Op de leeftijd van 15 of 16 jaar trad u toe tot het Choeling klooster. De Chinese autoriteiten voerden er de patriottische heropvoedingscampagne. Ze verplichtten de monniken om tegen de dalai lama te zijn. U kon dit niet. Daarom besloot u het klooster te verlaten en naar India te gaan voor een audiëntie met de dalai lama. In 1999 reisde u illegaal naar Nepal. U registreerde zich er in het reception centre. Van daaruit reisde u verder naar het reception centre in Delhi. Vervolgens werd u naar het Sera Jey klooster in Bylakuppe gestuurd. U verbleef er van 25 januari 2000 tot 10 januari 2008. Aangezien u vaak deelnam aan manifestaties tegen de Chinese autoriteiten miste u veel lessen en kon u niet naar een hogere klas.

Daarom besloot u het klooster te verlaten. Sindsdien woonde u zelfstandig in Dharamsala. Soms ging u voor enkele maanden naar Goa, waar u ornamenten verkocht. Daarna keerde u terug naar Dharamsala. In India kende u diverse problemen. Ten eerste beschikte u over een "valse" RC (Registration Certificate for Tibetans). De geboorteplaats in uw RC was Ladakh. Ten tweede werd u geconfronteerd met racisme. Zo diende u voor transport meer te betalen dan Indiërs. Ten derde werd u door de politie afgeperst omdat u zaken deed. Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten. In december 2012 reisde u van Delhi naar Frankrijk, met een transit in Dubai. U maakte daarbij gebruik van uw eigen IC. Vanuit Frankrijk reisde u verder naar België. Op 11 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van khangtsen, uw green book, een fotokopie van de geboorteakte van uw zoon, foto's, een aangetekend schrijven van uw advocaat en een sworn affidavit.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (fotokopie van attest van reception centre Nepal en uw green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: L. T., geboren op 27 december 1980 en geboren te Driru district. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. Zo staat er op het attest van het reception centre van Nepal dat u geboren bent in Puru. U verklaarde dit door te stellen dat het de Chinese naam voor Driru is (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 3).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 1 pp. 2, 3 en gehoorverslag CGVS 2 pp. 2, 3) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1999 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precarie situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw politieke activiteiten in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 1999 heeft u van 16 januari 2000 tot december 2012 in India verbleven. Van 25 januari 2000 tot 10 januari 2008 verbleef u in het Sera Jey klooster in Bylakuppe. Daarna woonde u tot aan uw vertrek uit India zelfstandig in Dharamsala. U ging soms voor enkele maanden naar Goa om ornamenten te verkopen en keerde daarna terug naar Dharamsala.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat er verschillende

redenen waren voor uw vertrek uit India. Ten eerste zou u geen echte RC hebben gehad omdat er op uw RC stond dat u geboren bent in Ladakh (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 6). Er dient te worden opgemerkt dat u met die RC probleemloos een IC hebt verkregen, dat u die meermaals kon laten verlengen en dat u daarmee probleemloos het land hebt verlaten. Niets wijst er op dat de Indiase overheid dit document dus als vals zou beschouwen. Bovendien kon u uw gegevens in uw RC laten 'regulariseren', laten aanpassen naar de werkelijkheid, zoals staat beschreven in de informatie van het CGVS. Ten tweede verklaarde u dat u in India te maken kreeg met racisme. Zo diende u voor vervoer meer te betalen dan de Indiërs (zie gehoorverslag 1 pp. 6, 7). Dergelijke lichte vorm van discriminatie ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming. Ten derde verklaarde u dat u werd afgeperst door de politie omdat u zaken deed (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 6). Dit ressorteert wederom niet onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van de subsidiaire bescherming. Ten vierde verklaarde u dat u 14 jaar in India verbleef maar geen echte documenten had. U kon er ook niet het vluchtelingenstatuut verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 7). U beschikte echter wel degelijk over een RC en IC wat inhoudt dat u beschikte over een verblijfstitel en een reisdocument. Dat u het vluchtelingenstatuut niet kon verkrijgen is geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ten vijfde verklaarde u dat u geen land kan kopen en geen lening krijgt om een auto te kopen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 7). Dit ressorteert evenmin onder de Vluchtelingenconventie of onder de definitie van de subsidiaire bescherming. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u geen papieren hebt en geen leven hebt in India. U spreekt de taal niet (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het voor Tibetanen mogelijk is om op de Indische ambassade een duplicaat van hun IC te bekomen en daarmee terug te reizen naar India. Daar kan men na aankomst zijn verblijfstitel opnieuw opeisen. U hebt 14 jaar in India gewoond, ondanks dat u de taal niet sprak. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. **Ten derde** werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. U verklaarde dat u de smokkelaar had gevraagd om u naar België te brengen. U had niet de bedoeling in Frankrijk te blijven. In India had u van andere mensen gehoord dat België een goed land is om asiel aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig derde land bescherming zoekt. De vaststelling dat u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op deze niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het

CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van khangtsen, uw green book, een fotokopie van de geboorteakte van uw zoon, foto's, een aangetekend schrijven van uw advocaat en een sworn affidavit, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schendingen aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, § 4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 25, § 2, b) en 26 van richtlijn 2005/85/EG en tenslotte van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 11 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch dit document na aankomst in Europa te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar'. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker stelt dat hij zich tot het Indiase consulaat wendde teneinde een duplicaat te verkrijgen van zijn IC, doch dat dit hem zou zijn geweigerd met de mededeling dat het consulaat geen duplicaten van IC's uitreikt.

In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker stelt dat hij reeds op het eerste gehoor bij de commissaris-generaal had aangegeven dat hij tevergeefs naar het consulaat was gegaan, doch daar te horen kreeg *"dat ik vertrokken was uit India en daarom geen papieren meer kon krijgen van de Indiase overheid"* (gehoorverslag 1, p. 7). Verzoeker wenst deze stelling te staven met stukken 7 tot 9, gevoegd bij zijn verzoekschrift. Uit een lezing van deze stukken blijkt dat geen van deze stukken vermog afbreuk te doen aan de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreeks emailverkeer tussen CEDOCA en het Indiase consulaat te Brussel. Stukken 7, 8 en 10 betreffen brieven van verzoekers raadsman gericht aan het Indiase consulaat, waarmee evenwel niet aangetoond wordt dat verzoeker zich effectief bij dat consulaat heeft aangemeld, noch dat dit consulaat hem een duplicaat zou weigeren. Stuk 9 betreft een schrijven van het Brusselse bureau van de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap, waarin aan de Indiase ambassade verzocht wordt een duplicaat aan verzoeker uit te reiken, hetgeen evenmin enige indicatie bevat dat een duplicaat hem zou worden geweigerd. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen dat objectief staat dat hij zich effectief heeft aangeboden bij het consulaat met de vraag om hem een duplicaat uit te reiken. Geen van de voorgelegde stukken werd immers opgesteld door het Indiase consulaat, en dit ondanks het feit dat verzoekers raadsman aan de commissaris-generaal had verklaard dat men verzoeker op het consulaat *"een document had gegeven"* (gehoorverslag 2, p. 4). Uit de verklaringen van verzoekers raadsman tijdens dat tweede gehoor komt herhaaldelijk tot uiting dat er wel degelijk uitgaande communicatie van het consulaat voorhanden is, doch daarvan wordt geen enkel stuk neergelegd. Zo stelt zijn raadsman *"Ik heb in opvolging daarvan een aangetekende brief gestuurd naar de ambassade. Ze zeggen dat bureau de Tibet het nodige zal doen (...) In andere dossiers heb ik ook geen reactie gekregen, tenzij een email die onbegrijpelijk was."* Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering na aankomst in Europa zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij smeergeld diende te betalen voor de verlenging van zijn RC en is hij van mening dat een dergelijke verlenging sowieso niet langer mogelijk is gezien hij zijn IC niet langer kan voorleggen. Verzoeker vestigt verder de aandacht op het feit dat hij zijn RC bekomen had op basis van valse gegevens, met name de foutieve vermelding dat hij in Ladakh (India) geboren was. Verzoeker wijst erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend en dat de verblijfsregelgeving voor Tibetanen niet in wetgeving vervat is, doch slechts in *"instructies"* van de zittende regering. Verzoeker levert verder kritiek op de feitenvinding van de informatie van de commissaris-generaal. Deze zou afkomstig zijn van de Tibetaanse en Indiase overheidsinstanties, doch de praktische uitwerking daarvan zou slechts geverifieerd zijn door *"twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi"*. Verzoeker betwist verder de stelling van de commissaris-generaal dat er geen effectieve repatriëringen plaatsvinden en wijst erop dat hij *"zou worden teruggewezen naar Tibet als hij zijn politieke activiteiten in India zou verder zetten"*. Verzoeker wijst er nogmaals op dat de verlenging van een RC door geen enkele wet is vastgelegd, waardoor het een puur discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase overheid. Verwerende partij zou niet kunnen *"garanderen"* dat de RC in de toekomst blijvend zal worden verlengd en als dusdanig evenmin dat de *"bescherming"* van verzoeker zal duren zolang de nood hiervoor bestaat. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeker zijn RC opnieuw kan opnemen indien hij zich begeeft naar het Indiase politiekantoor waar hij zijn originele RC in bewaring gegeven heeft. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn bewering geen IC in bezit te hebben, werd hoger afdoende uiteengezet dat verzoeker een geldig duplicaat daarvan kan bekomen bij het Indiase consulaat te Brussel. De informatie vermeldt verder dat de verlenging van de geldigheid van het RC in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. In zoverre verzoeker kritiek heeft op de feitenvinding van dit document, merkt de Raad op dat *in casu* rechtstreekse communicatie vanwege de betrokken overheden de meest objectieve bron van informatie betreft, gezien het deze overheden zijn die het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in de praktijk implementeren. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Mogelijke foute data op een RC, zoals verzoeker *in casu* aanhaalt, vormen geen probleem, gezien er een procedure bestaat tot rechtzetting van de fouten, en dit zowel in India zelf als bij de Indiase consulaten in het buitenland. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). In zoverre verzoeker verwijst naar smeergeld bij het verlengen van de RC, blijkt anderzijds dat verzoeker er gedurende zijn jarenlange verblijf in India steeds is in geslaagd om zijn RC te verlengen, waardoor dit gegeven, voor zover waarachtig, evenmin inhoudt dat verzoeker een risico zou lopen op een weigering van verlenging. De Raad verwijst verder nogmaals op de assistentie die de CTA biedt bij het verlengen

van de RC. In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrechtelijke stelsel op “*loutere instructies van de zittende regering*” berust, stelt de Raad vast dat het stelsel berust op een wettelijke basis, met name de “*Foreigners Act*”, die vervolgens uitgewerkt werd in officiële en publieke richtlijnen van de overheid, met name de “*Order regulating entry of Tibetan nationals in India*” en in de diverse amenderingen daarvan in de loop der jaren. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat Tibetanen “*geen enkele mogelijkheid hebben om de beperkte rechten die voortvloeien uit een RC te laten gelden voor een rechtbank of dergelijke*”. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt daarentegen continuïteit van de bescherming en graduele versoepeling van de verblijfsvoorwaarden voor Tibetanen in India, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst weliswaar op zijn verklaringen op het gehoor, waarin hij uiteenzette dat de Indiase politie hem zou hebben bedreigd met deportatie als hij zijn politieke activiteiten niet staakte (gehoorverslag 1, p. 6), doch dit is een blote bewering die door geen enkel objectief argument wordt ondersteund. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 6 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement naar China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 4 en 5) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij *i)* met racisme te maken kreeg zoals het feit dat hij meer moest betalen voor het openbaar vervoer, *ii)* afgeperst werd door de politie omdat hij zaken deed, *iii)* geen vluchtelingenstatuut kan bekomen, en er *iv)* geen land kan kopen en er geen lening krijgt om een auto te kopen. Tot slot gaf verzoeker aan niet terug te kunnen omdat hij de taal in India niet machtig is.

Wat betreft het racisme en de discriminatie waaraan verzoeker beweerdelijk onderworpen was, merkt de Raad op dat de concrete voorbeelden die hij daarvan aanhaalt beperkte vormen van economische discriminatie betreffen die op zich onvoldoende zwaarwegend zijn om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in aanmerking te nemen. Wat betreft de bewering van verzoeker dat hij in het verleden in India vaak deelgenomen had aan manifestaties tegen de Chinese overheid, stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn asielaanvraag slechts verwees naar een arrestatie in China in 1999, doch niet naar enige problemen die hij zou hebben ondervonden met de Indiase autoriteiten (vragenlijst p. 3 en 4). Bij zijn asielaanvraag had verzoeker geen gewag gemaakt van politieke activiteiten in India zelf en stelde hij ten aanzien van de Indiase autoriteiten slechts dat zij *"smeergeld eisen en als we die niet betalen, dreigen ze ons op te pakken en te repatriëren naar Tibet"*. Supra bleek evenwel dat verzoeker over een wettelijk verblijfsstatuut kan beschikken in India en dat hij verder grondwettelijke garanties tegen refoulement geniet. Tot slot stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker over racisme en voortdurende afpersingen door de politie niet stroken met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"*, dat zij er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. bijkomende voorwaarden voor het verwerven van onroerend goed in volle eigendom) maakt verder geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

De overige stukken door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd die verwijzen naar de algemene situatie van Tibetanen in India doen aan hetgeen supra werd vastgesteld geen afbreuk.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER